

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 890/2016-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. decembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Vlkolinským, Námestie SNP 17/29, Zvolen, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s namietaným porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13 Co 951/2015 z 30. júna 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. októbra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Vlkolinským, Námestie

SNP 17/29, Zvolen, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s namietaným porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 Co 951/2015 z 30. júna 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka je účastníčkou konania vedeného Okresným súdom Zvolen (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 11 C 18/2014 v postavení žalobkyne, ktorá sa žalobou doručenou okresnému súdu 28. novembra 2013 domáha voči žalovanému zaplata sumy 11 304,48 € s príslušenstvom z titulu náhrady škody. Svoju žalobu sťažovateľka odôvodnila tým, že 5. októbra 2012 požiadala žalovaného o úpravu prístupovej komunikácie, pričom pri vykonávaní prevádzkovej činnosti žalovaným došlo k poškodeniu kamenného oporného múru nachádzajúceho sa pri rodinnom dome, ktorý je vo vlastníctve sťažovateľky. Sťažovateľka podala 25. mája 2015 okresnému súdu návrh, na základe ktorého „*žiadala, aby súd prvej inštancie povolil do konania na strane sťažovateľky ako žalobkyne vstup [redacted] ako vedľajšiemu účastníkovi... s odôvodnením, že menovaný je manželom sťažovateľky, obaja manželia spoločne užívajú predmetný rodinný dom, ktorý spoločne po desiatich rokoch manželstva zo spoločných prostriedkov postavili, pričom investíciu vynaloženú na stavbu rodinného domu získali spoločnou podnikateľskou činnosťou, ako aj z prostriedkov hypotekárneho úveru, ktorého poskytnutie však bolo podmienené tým, že [redacted] vzhľadom na svoj vek 68 rokov nemôže byť spoludlžníkom tohto úveru a ako výlučný vlastník rodinného domu môže byť zapísaná len sťažovateľka ako jeho manželka*“.

Okresný súd uznesením sp. zn. 11 C 18/2014 z 21. júla 2015 (ďalej len „uznesenie z 21. júla 2015“) návrh sťažovateľky zamietol. O odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu z 21. júla 2015 rozhodol krajský súd napadnutým uznesením, ktorým rozhodnutie prvostupňového súdu ako vecne správne potvrdil.

Sťažovateľka v súvislosti s napadnutým uznesením krajského súdu argumentuje, že „... súhlasí s odôvodnením súdu druhej inštancie, podľa ktorého ust. § 93 ods. 1 OSP (resp.

od 01. 07. 2016 ust. § 81 a nasl. zákona č. 160/2015 Z. z.) upravuje tzv. prvú skupinu subjektov, ktoré v konaní môžu vystupovať ako vedľajší účastníci, t. j. osoby, ktoré majú právny záujem na výsledku konania. Tak súd prvej inštancie, ako aj súd druhoінстанčný, vo svojich rozhodnutiach zdôrazňovali, že vedľajším účastníkom/intervientom v konaní má byť manžel sťažovateľky ako navrhovateľky/žalobkyne, avšak podľa názoru oboch súdov rozhodnutie vo veci samej jeho hmotnoprávne postavenie neovplyvní. Tieto závery najmä druhoінстанčného súdu sú nesprávne, pretože sťažovateľka a [REDACTED] okrem toho, že sú manželia, majú všetok hnutel'ny a nehnuteľny majetok v bezpodielovom spoluvlastníctve. Úspech sťažovateľky, alebo jej prípadný neúspech hmotnoprávne postavenie [REDACTED] zásadne ovplyvní a to buď tak, že bude sťažovateľke poskytnutá náhrada škody, ktorá je predmetom konania alebo budú musieť na škodu, ktorá im vznikla, použiť spoločné prostriedky.“.

Sťažovateľka ďalej namieta, že je nevyhnutné, aby bola všeobecným súdom „poskytnutá rozumná a dostatočná možnosť uplatniť svoj vplyv na priebeh a výsledok konania využitím svojich procesných práv za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s druhým účastníkom konania, najmä pokiaľ sa má vyjadrovať k záverom znalcov, klásť im otázky, dopĺňať svoje vyjadrenia a podania“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1/ Základné právo sťažovateľky... na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 v spojení s článkom 1 a článkom 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 30. 06. 2016, sp. zn. 13 Co/951/2015-245, porušené bolo.

2/ Uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 30. 06. 2016, sp. zn. 13 Co/951/2015-951, zrušuje a vec vracia Krajskému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou,

porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s namietaným porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu. Právny názor krajského súdu rozhodujúceho vo veci návrhu na pripustenie vedľajšieho účastníka na strane žalobkyne, podľa ktorého rozhodnutie vo veci hmotnoprávne postavenie manžela sťažovateľky ako vedľajšieho účastníka neovplyvní, je podľa sťažovateľky „*nesprávny*“. Sťažovateľka v tejto súvislosti ďalej argumentuje, že všeobecný súd jej musí poskytnúť rozumnú a dostatočnú možnosť uplatniť svoj vplyv na priebeh a výsledok konania, a to všetko pri dodržaní podmienok, ktoré ju nestavajú do nevýhodnejšej pozície v porovnaní s druhým účastníkom konania, najmä „*pokiaľ sa má vyjadrovať k záverom znalcov, klásť im otázky, dopĺňať svoje vyjadrenia a podania*“.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

V súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním.

Základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

K porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by došlo predovšetkým vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98), ale tiež v prípade, ak by rozhodnutie všeobecného súdu bolo arbitrárne, a teda prejavom zjavnej svojvôle pri výklade a aplikácii právnej normy, ak by výrok rozhodnutia nebol v súlade s priebehom konania alebo ak by rozhodnutie nebolo dostatočne odôvodnené. Pokiaľ výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 67/06).

Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

Uvedené východiská tvoriace obsahovú súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní v napadnutej veci aj krajský súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná.

Ústavný súd pred preskúmaním napadnutého uznesenia krajského súdu považoval za potrebné poukázať na svoje ústavné postavenie pri preskúmaní rozhodnutí všeobecných súdov. Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Ústavný súd považuje tiež za žiaduce poznamenať, že ústava rozdeľuje ochranu základných práv a slobôd medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4).

Z uvedeného ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že rozhodovanie o návrhu na pristúpenie do konania ako vedľajšieho účastníka patrí zásadne do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch proti

rozhodnutiam všeobecných súdov, a preto v zásade nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu z hľadiska správnosti výkladu a uplatňovania zákonov (vedľajšieho účastníctva) za podmienky rešpektovania jeho ústavnej konformity.

Ústavný súd v nadväznosti na inštitút vedľajšieho účastníctva, o ktoré v posudzovanej veci ide, zdôrazňuje, že predpokladom jeho prípustnosti v konaní je právny záujem vedľajšieho účastníka na výsledku sporu, t. j. právny záujem na úspešnosti v spore u toho účastníka, ku ktorému pristúpil (sťažovateľky). Právny záujem na výsledku konania ako podmienka možnosti vstupu do konania v pozícii vedľajšieho účastníka konania na strane niektorého z účastníkov konania nie je v Občianskom súdnom poriadku, ktorý bol v čase rozhodovania všeobecného súdu platný a účinný, bližšie definovaný, t. j. zákonodarca ponechal na úvahe všeobecného súdu, ako bude tento pojem v jednotlivých individuálne určených prípadoch vykladať a aplikovať. Úvaha všeobecného súdu pri interpretácii tohto pojmu nie je ale neobmedzená, musí totiž rešpektovať podstatu a zmysel vedľajšieho účastníctva v kontexte s obsahom a rozsahom ústavou garantovaného základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 a nasl. ústavy) v spojení s ústavnými princípmi (m. m. IV. ÚS 60/2010).

Vychádzajúc z obsahu a rozsahu ochrany základného práva na súdnu ochranu formulovaných v doterajšej judikatúre ústavného súdu a prihliadnuc aj na doterajšiu judikatúru všeobecných súdov, právny záujem na výsledku konania možno definovať v spojení s podstatou a zmyslom inštitútu vedľajšieho účastníctva, ktorým je posilnenie postavenia účastníka, na ktorého strane vedľajší účastník do konania vstupuje, za podmienky, že objektívne existuje relevantný dôvod, z ktorého možno vyvodit', že aj vedľajší účastník má na výsledku sporu právny záujem. O právny záujem ide spravidla vtedy, ak rozhodnutím vo veci môže byť dotknuté právne postavenie vedľajšieho účastníka/jeho práva a povinnosti vyplývajúce z hmotného práva. V súlade s rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok sp. zn. 3 Cdo 140/2005 z 29. septembra 2005) aj v prípade vedľajšieho účastníctva je nevyhnutný právny záujem

vedľajšieho účastníka na výsledku sporu a nepostačuje iba záujem morálny či majetkový (k tomu pozri aj III. ÚS 322/2016).

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti, ústavný súd v rámci predbežného prerokovania podrobil napadnuté uznesenie krajského súdu prieskumu z ústavne významných hľadísk, pričom sa sústredil predovšetkým na posúdenie, či sa krajský súd ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky.

V napadnutom uznesení, ktorým bolo ako vecne správne potvrdené uznesenie okresného súdu z 21. júla 2015 o zamietnutí návrhu sťažovateľky na vstup vedľajšieho účastníka do konania na strane žalobkyne, krajský súd po citácii relevantnej právnej úpravy obsiahnutej v § 93 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku predovšetkým uviedol:

„Ust. § 93 ods. 1 OSP upravuje tzv. prvú skupinu subjektov, ktoré v konaní môžu vystupovať ako vedľajší účastníci. Sú to osoby, ktoré majú právny záujem na výsledku konania. Právny záujem vedľajšieho účastníka na výsledku konania možno definovať tak, že musí ísť o právny záujem vedľajšieho účastníka na víťazstve hlavného účastníka konania z toho dôvodu, že vedľajší účastník je hmotnoprávne dotknutý rozhodnutím súdu vo veci samej voči účastníkovi, na ktorého procesnej strane vedľajší účastník v konaní vystupuje. Vedľajší účastník má za úlohu pomáhať procesnej strane, na ktorej v konaní vystupuje, z toho dôvodu, že prípadné víťazstvo účastníka, na ktorého strane vedľajší účastník v konaní vystupuje, môže ovplyvniť jeho hmotnoprávne postavenie. Vedľajšie účasťníctvo prvého typu neodôvodňujú rodinné, priateľské či iné záujmy, ale výslovne len hmotnoprávny záujem na výsledku sporu, čo znamená, že vedľajší účastník musí byť dotknutý vo sfére svojho hmotnoprávneho postavenia. V danom prípade je vlastníčkou nehmuteľností, ktorých sa predmetný spor týka, navrhovateľka. Z hľadiska hmotnoprávneho bude teda výsledkom konania dotknutá výlučne navrhovateľka, preto neobstojí argumentácia navrhovateľky uvedená v odvolaní, týkajúca sa nesprávneho právneho posúdenia návrhu navrhovateľky na pripustenie vstupu manžela navrhovateľky do konania ako vedľajšieho účastníka na jej strane okresným súdom. Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu podľa ust. § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správne potvrdil konštatujúc, že argument navrhovateľky, ktorého podstata spočíva v tvrdení, že

navrhuje vstup svojho manžela do konania za tým účelom, že práve manžel navrhovateľky sa vie najhodnovernejšie (a to aj z odborného hľadiska) vyjadriť k prejednáványm okolnostiam sporu, nie je na preukázanie požiadavky hmotnoprávneho záujmu na výsledku sporu, ako zákonom vyžadovanej podmienky na pripustenie vstupu vedľajšieho účastníka konania do konania podľa ust. § 93 ods. 1 OSP, dostatočný. V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že právny záver okresného súdu je v súlade s účelom vedľajšieho účasti podľa ust. § 93 ods. 1 OSP, ktorým je okrem pomoci v spore niektorému z účastníkov hlavne právny záujem vedľajšieho účastníka na výsledku sporu z toho dôvodu, že rozhodnutím vo veci bude dotknuté právne postavenie vedľajšieho účastníka, teda jeho práva a povinnosti, čo nie je tento prípad, pretože manžel navrhovateľky nie je, tak ako je to vyššie uvedené, vlastníkom predmetných nehnuteľností.“

Vychádzajúc z citovaného, ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu je zrozumiteľné a logické, vychádzajúce zo skutkových okolností daného prípadu a relevantných procesných noriem. Napadnuté rozhodnutie podľa názoru ústavného súdu nevykazuje znaky svojvôle, je primeraným spôsobom odôvodnené, pričom interpretácia príslušného ustanovenia § 93 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ktorú krajský súd vo veci sťažovateľky zvolil, nepopiera zásadnejším spôsobom znenie a účel právnej normy aplikovateľnej v danej veci.

Podľa názoru ústavného súdu namietanie „nesprávnosti“ napadnutého uznesenia krajského súdu ako odvolacieho súdu nemôže byť samo osebe dôvodom porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy. Krajský súd neodmietol sťažovateľke poskytnutie súdnej ochrany, vecou sa zaoberal a rozhodol o nej. Hoci odvolací súd odvolaniu sťažovateľky nevyhovel a potvrdil prvostupňové rozhodnutie, ústavný súd zastáva názor, že týmto procesným rozhodnutím sa sťažovateľka nedostáva v konaní o náhrade škody do nevýhodnejšieho postavenia.

Pokiaľ sťažovateľka v konkrétnostiach namieta, že ju napadnuté uznesenie krajského súdu stavia do nevýhodnejšej pozície v porovnaní s druhým účastníkom konania, najmä „pokiaľ sa má vyjadrovať k záverom znalcov, klásť im otázky, dopĺňať svoje vyjadrenia

a podania“, ústavný súd zdôrazňuje, že tomuto účelu slúži inštitút právneho zastúpenia, pričom v ustanoveniach § 18 a nasl. zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov sú vymedzené povinnosti advokáta, ku ktorým okrem iných patrí povinnosť chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta, postupovať pritom s odbornou starostlivosťou a dôsledne využívať a uplatňovať všetky právne prostriedky na ochranu jeho záujmov.

Vychádzajúc z citovaného, ústavný súd zastáva názor, že krajský súd sa v napadnutom uznesení ústavne konformným spôsobom zaoberal kľúčovými odvolacími námietkami, ktoré sťažovateľka uplatnila vo svojom odvolaní smerujúcom proti uzneseniu okresného súdu z 21. júla 2015, pričom právne závery, ktoré k nim zaujal, sú primeraným spôsobom odôvodnené a zodpovedajú obsahu a zmyslu právnych noriem, ktoré krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní aplikoval. Napadnuté uznesenie krajského súdu je preto podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné a nesignalizuje takú príčinnú súvislosť medzi ním a sťažovateľkou označeným základným právom na súdnu ochranu, ktorá by zakladala reálnu možnosť vysloviť jeho porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Pokiaľ sťažovateľka namieta, že napadnutým uznesením krajského súdu bolo porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy „*v spojení s čl. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy*“, ústavný súd dáva do pozornosti svoju stabilizovanú judikatúru, v ktorej zdôrazňuje, že ustanovenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy majú charakter ústavných princípov, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Tieto ustanovenia ústavy sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ak ústavný súd nedospeje k záveru, že boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, neexistuje ani dôvod na vyslovenie porušenia týchto ustanovení ústavy (m. m. IV. ÚS 119/07).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2016